

punkt betragte det som en rigtig Maade at afhjælpe den paa ved at indsætte denne Art af Bestemmelser i denne Lov og alle af den Slags for bered at fremkalde et Skin — thi et Skin er det kun — af, at disse Love vare integrerende Dele af Finantsloven. Det var en saa fet Fortolkningsskunst, der maatte til, for at forstaae Grundlovens Ord om Finantsloven saaledes, at enhver Lov, som den nærværende, blev til Finantslov blot ved Tilførelse af et Par Linier af denne Bestaendighed, at jeg ikke vil tilraade det. Men skulde man ikke have Skrupler, skulde man føle sig tilstrækkelig stikker i sin Sag med Hensyn til Rigtigheden af at gjennemføre Fortolkningen saaledes, vil jeg ikke ønske, at Landstinget rækker Haanden dertil, idet deri aabenbart vil ligge en Frastribning af dets Ret til mangfoldige Tilfælde at kunne have den rette Indflydelse paa Lovgivningsværkets Fremme. Der er altsaa en formel Mangel tilstede, som ikke kan rettes paa den af Ministeren angivne Maade, og i hvert Fald, om den kunde rettes paa denne Maade, vilde det være farligt, om Landstinget vilde indlade sig paa at rette den. Det er den Uenighed, der er tilbage. — Hvad angaaer Tvivlen om, naar Loven skulde træde i Kraft, da er det umuligt, at der kan være nogen Tvivl tilstede, thi der staaer udtrykkeligt, at den skal træde i Kraft den 1ste April 1830, forsaavidt ikke en eller anden Omstændighed skulde udsætte den i ganske kort Tid. Her er altsaa en sikker Himmel for Regjeringen med Hensyn til, hvorledes den har at forholde sig.

Hjerring: Da jeg forlangte Ordet, havde den sidste ærede Taler ikke talt, ellers havde jeg ikke forlangt Ordet, da han netop udtalte, hvad jeg ønskede at bemærke mod den høitærede Minister. Jeg skal dog tilføje, med Hensyn til, at Ministeren meente, at denne Bestemmelse vilde raade Bod paa en formel Mangel, at jeg ikke troer, at det, hvorledes man end fortolker Grundloven, er muligt, at undgaae formelle Mangler, naar man ikke i Finantsloven optager en Post for udfordrede Afgifter. Man vil ellers ikke nogeninde kunne undgaae, at Ministeriet kan være forpligtet og nødsaget til at gjøre Afgifter, som ikke ere opførte i det

aarlige Overflag for det kommende Aar. At en Bestemmelse som denne kunde gjøre Loven til en integrerende Deel af Finantsloven, det kan jeg ikke fatte. Jeg meener altsaa, at den Uenighed, der vilde fremkomme ved Udeladelsen af en saadan Bestemmelse, saa der ikke er en Anvisning paa Finantskassen for de i Loven indeholdte Afgifter, ikke er større, end at den deels paa forskjellig Maade kan afhjælpes og deels ikke vil medføre Fare. Man kan inden Finantslovens endelige Vedtagelse opføre paa Budgettet Summen, som staae i deslige Love. En anden Maade er, at man kan, inden Finantsaaret er sluttet, fremkomme med en Til lægsbevilling, og hvis intet af disse Tilfælde kan naaes, bør Ministeren udsætte at søge Dækning for denne Afgift, til Statsrevisionens Beretning foreligger Rigsdagen. Naar den høitærede Minister har sagt, at i ethvert Tilfælde var det ikke et værdigt Stridsæmne mellem Thingene, troer jeg, at Erfaringen har vist, hvilke Consequenter denne Tillægsparagraph vil medføre, og derfor troer jeg, at Landstinget bør bestandigt skyde denne Bestemmelse ud. Jeg vil tilføje, at den første Lov fra Regjeringen, som indeholdt en saadan Paragraph, fremkom ifjor om Redningsvæsenet. Daar have vi faaet flere, og næste Aar kunne vi maastee faae endnu flere.

Madvig: Jeg er saameget mere enig med de ærede Medlemmer, der troe, at en saadan Tilføielse i Loven ikke kan stemple den til en integrerende Deel af Finantsloven, som det ligger i Finantslovens Natur, at den ikke kan indeholde Bevillinger paa ubestemte Summer. Jeg skulde forresten, hvis Regjeringen fandt sig beroliget ved, at der stod en saadan Clausul i Loven, ikke have haft saa Meget imod denne Clausul, som jeg anseer for incorrect, naar jeg ikke saae, hvad der knyttede sig dertil. Naar denne Clausul var kommen ind i Folkethinget, efterat Loven fra Landstinget var kommen dertil, vilde jeg ansee det for en uheldig Tilfætning, hvori Folkethinget havde afgivet en Erklæring, som ikke i denne Form var rigtig, men det, der for mig gjør Sagen betænkelig, er, at Regjeringen er gaaet ind paa at forelægge Loven med denne Tillægsparagraph, og bered at stemple en Lov, der efter sit Indhold ikke er